

שור כנגד היסוד שלם בכל החו"ג

וְשׁוֹר וְאֵיל לְשָׁלְמִים. (ויקרא ט) **שׁוֹר וְלֹא פָּר, בְּגִין דְּשׁוֹר**

שְׁלִים אֵיהוּ ושור ואיל לשלמים מדייק שלכן כתוב שור ולא פר, מפני

שהשור כנגד היסוד הוא שלם בכל החו"ג ולכן נאמר על יוסף שהוא כנגד היסוד בכור שורו

הדר לו [קט] (מק"מ), **לְאַחֲזָאָה שְׁלָמָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב**

לְשָׁלְמִים והוא כדי להראות שלום לבני ישראל שנטהרו מהעגל וזהו מש"כ בפסוק

לשלמים שהוא להראות שלום לבני ישראל. **רַבִּי יוֹסִי אָמַר** לחלוק ולומר שאין

חילוק בין פר לשור אלא, **שׁוֹר וְאֵיל מְסֻטָּרָא דְשְׁמַאלָא קָא אַתְיִין**

שור ואיל שניהם באים מהצד השמאלי. **שׁוֹר מְסֻטָּרָא דְשְׁמַאלָא,**

דְּכְּתִיב והשור הוא מצד הגבורה שבשמאל שכתוב בפסוק, (יחזקאל א) **וּפְנֵי**

שׁוֹר מִהַשְּׂמַאל שהוא צד הגבורה. **אֵיל, בְּגִין אֵילוּ דִּי צַחֲקָא.**

וּסְלִקִין לְשָׁלְמִים ואיל הוא בבינה שבשמאל בסוד אילו של יצחק והם עולים

לשלמים בכדי, **לְאַשְׁלָמָא לֹזֵן לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל** להשלים את השכינה

הנקראת כנסת ישראל ולהשפיע לה ע"י השלמים אהבה ושלום (רמ"ק) **וְעַל דָּא שׁוֹר**

וְאֵיל לְשָׁלְמִים ומשום כך כתוב שור ואיל לשלמים בכדי להשלים את המלכות.

אור הרשב"י

ששור ראשון לקרבנות, כדא' אם עולה קרבנו
מן הבקר. וכך היה מנשה בכור שורו.

[קט] וביאר המנורת המאור מאי בכור שורו
הדר לו, אלא מפני שמנשה בכורו היתה טפה
ראשונה של יוסף, ולמה נמשל לשור, לפי

הלימוד היומי

היום השמיני למילואים היה יום השמחה בעליונים ובתחתונים

**אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כִּלְאֵי בְּגִין דְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל מִתְּעַטְרָא
וּמִתְּבָרְכָא עַל יְדָא דְכִהְנָא, בְּאַשְׁלֻמוֹתָא שְׂכַל**

הקורבנות שהקריבו ביום השמיני למילואים היו בשביל שהמלכות תתעטר ותתברך ע"י

הכהנים המעוטרים בכל הברכות בשלימות. **וְהָאֵי יוֹמָא חֲדוּוֹתָא דְכִלְאֵי**

הַיּוֹדָה וְאוֹתוֹ הַיּוֹם א' בְּנִסָּן הוּא הַיּוֹם הַשְּׂמִינִי שֶׁל כּוֹלָם, חֲדוּוֹתָא דְכִנְסַת

יִשְׂרָאֵל בְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא והוא היה השמחה של כנסת ישראל

המתייחדת עם הקב"ה, **חֲדוּוֹתָא דְעֵלְאִין וְתַתְּאִין** וכן הוא השמחה של

הספירות העליונות ובני האדם התחתונים (רמ"ק). **וּכְפָה דְאַשְׁתְּלִים פִּהְנָא**

לְתַתָּא, כְּבִיכּוּל אֲשְׁתְּלִים פִּהְנָא לְעֵילָא וכמו שנשלם הכהן למטה

בשמונה בגדים (דמשק אליעזר) כך כביכול נשלם הכהן העליון שהוא החסד למעלה, **בְּר**

נָדָב וְאַבִּיהוּא דְאַתְּעֵרוּ עֲרֵבוּבֵיא בֵּין מִטְרוּנֵיתָא

וּמִלְכָּא חוץ מנדב ואביהוא שחטאו ועוררו עירבוב בין המלכה שהיא השכינה למלך

ז"א. **וּבְגִין כֶּךָ וּמְשׁוּם כֶּךָ כָּתוּב בְּהֵם וַתַּעַז אִשׁ מִלְּפָנַי יי'** [קרי]

אור הרשב"י

המפרשים לא יתכן זה. ונראה לתרץ דהנה בפ' אחרי בקרבנתם לפני ה' וימותו, היינו שמחמת קרבנתם שהתדבקו באהבת הש"י עד כלות הנפש אף שאין אדם שליט ברוחו לכלוא את הרוח מ"מ לעומת התדבקם כ"כ באהבה עוררו למעלה נמי אהבה רבה לעומתם ונטלו נפשותיהם בנשיקה. ומעתה מובן שבלתי אפשר ה' להזכיר כאן שם אלקים שם הדין,

[קרי] וביאר הר' שם משמואל על מש"כ ותעז אש מלפני ה' ותאכל אותם. וז"ל: בעל מגלה עמוקות הקשה שמאחר שנעשה בהם דין הו"ל לומר מלפני אלקים שהוא מדת הדין ולא הו"י שהוא רחמים, פירוש הדברים, אף שמצינו שם הו"י בעשיית דין ברשעים, היינו משום שהרשעים מהפכים מדת רחמים לרוגז, אבל בצדיקים הללו שמתו מיתת נשיקה כמ"ש

וְתֹאכַל אֹתָם וְגו' מפני שהם עירבבו את השמחה בין זרין לכן יצאה אש מהבינה

שהיא אש הדין לתבוע את עלבונה (רמ"ק) • (חסר).

המעשים למטה מעוררים את המעשים למעלה

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֱלֹעֶזֶר וְאֶל אֵיתָמָר רְאֵיכֶם אֵל

תִּפְרְעוּ וּבַגְּדֵיכֶם אֵל תִּפְרוּמוּ וְגו', כִּי שֶׁמֶן מִשְׁחַת יִי'

עֲלֵיכֶם. (ויקרא י) רבי אבא אמר, הָא תִּנְיִן בְּעוֹבְדֵי

דְּלִתְתָא, אֶתְעָרוֹן עוֹבְדֵי דְלֵעִילָא הָרִי לַמְדֵנוּ שַׁע"י הַמְעֵשִׁים לַמְטָה

מִתְעוֹרְרִים הַמְעֵשִׁים לַמְעַלָּה, וְעוֹבְדָא דְלִתְתָא בְּעֵי לְאֶתְחַזָּא

כְּגוֹוָנָא דְעוֹבְדָא דְלֵעִילָא ולכן את המעשים שלמטה צריך לעשות ולכוון

בעין המעשה שלמעלה מפני שאם לא יהיה הדבר דומה אז הוא לא יפעל כלום למעלה

(רמ"ק) •

הכהן למטה צריך להיות שלם כעין הכהן למעלה

תָּא תָּוִי, כָּל חֲדוּתָא דְלֵעִילָא, תִּלְיָא בְּתֵהוּא שְׁמָנָא

קַדִּישָׁא בא וראה שכל השמחה של הבינה למעלה (רמ"ק) תלויה ונמשכת

מאותו השמן הקדוש שהוא החכמה, דְּמִתְפָּן נְפִיק חֲדוּהָ וּבְרָכָאן

לְכַלְהוּ בּוֹצִינֵין שמשם יוצא שמחה וברכות לכל הנרות שהם שבע הספירות

אור הרשב"י

שאלמלי בן הוי שמאל דוחה ולא הוי אפשר
להם להתדבק כ"כ עד כלות הנפש, וכל מיתתם
היתה רק מחמת שם הוי"ו ב"ה. והדברים ברורים
למבין.

הלימוד היומי

התחתונות, וְכִהְיֶה עֲלָאָה (מינייה) אֶת־עֶפֶר בְּנִגְדוֹ דְּמִשְׁחָא והכהן
העליון שהוא ז"א מתעטר באותו השמן הנמשך מהחכמה (הרמ"ז), וּבְגִין כִּדְ
כִּהְיֶה, דְּרַבּוּ מִשְׁחָא אֶתְנַגֵּיד עֲלֵיהּ כְּגוּוֹנָא דְלֵעִילָא ומשום
כך הכהן, שגדולת השמן נמשכה עליו כעין שלמעלה, בְּעֵי לְאַחֲזָאָה חִירוֹ,
וְנִהְיֶה דְאֲנִפִּין (יתיר מכלא), צריך להראות שמחה מצד הבינה והארת פנים מצד
החסד שמאיר בו יותר מכולם וְלֹא יִתְחַזֵּי גְרַעוֹנָא בְּרִישִׁיָּה, וְלֹא
בְּלְבוּשִׁיָּה ולא יראה חסרון בראשו ע"י גידול שערות ראשו וגם לא יהיה חסרון
בבגדיו מפני שגידול שער מורה על תגבורת הדינים ופוגם בג"ר וקריעת הבגדים מורה על
קריעת הבגדים העליונים ופוגם בז"ת (רמ"ק), אֶלָּא לְמַחְזֵי כִּלְא שְׁלִים
כְּגוּוֹנָא דְלֵעִילָא אלא צריך הכהן להיות כולו שלם כעין שלמעלה, וְלֹא
יִתְחַזֵּי בֵּיהּ פְּגִימוֹ כֻּלָּל, בְּגִין דְּלֹא יַעֲבִיד פְּגִימוֹ בְּאַתְר
אַחֲרָא ולא יראה בו פגם כלל משום שלא יעשה פגם במקום אחר עליון.

בשעת הדין צריך האדם לשמור עצמו שלא יתעורר עליו הדין
תָּא חֲזִי, אֶלְמָלֵא אֶלְעָזָר וְאִיתָמַר אֶתְחַזֵּן פְּגִימוֹ
בְּהֵיָא שַׁעְתָּא בְּלְבוּשִׁיָּהוֹן אוּ בְּרִישִׁיָּהוֹן בא וראה
שאלמלא אלעזר ואיתמר היו נראים עם פגם וחסרון בראשם או בלבושם באותה השעה,
לֹא אֶשְׁתַּזְיְבוּ בְּהֵיָא שַׁעְתָּא לא היו ניצולים באותו הזמן של מיתת נדב
ואביהוא וגם הם היו מתים, דְּהָא שַׁעְתָּא קִיָּמָא לְמַעַבְד דִּינָא כי אז
השעה היתה עומדת לעשות דין. וְעַל דָּא תְּנִינָן, בְּשַׁעְתָּא דְּמוֹתָנָא